

© 2019 Cristina Nemerovschi

© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © 2019 Adobe | strixcode

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEMEROVSCHI, CRISTINA

Răzvrățiții / Cristina Nemerovschi. – București : Editura
Herg Benet, 2019

ISBN 978-606-763-197-5

821.135.1

Tipărit la ArtPrint

RĂZVRĂȚIȚII

CRISTINA NEMEROVSCHI

EDITURA
HERG BENET

2019

1

Cioran și-a dat seama de inutilitatea și absurdul vieții când a împlinit 21 de ani. Târziu, târziu, tataie. Eu am înțeles chestiile astea pe la șase ani. Și, mult timp după, am încercat să uit ce am înțeles, să mă prefac și să mă mint. Să-mi spun că, în ciuda mizeriei și plictiselii, aș putea găsi prin lumea asta jechoasă și degeaba unele lucruri care să-mi placă.

De fapt, cu toții creștem atât de greșit. Uneori, am senzația că părinții ne sunt adevărații dușmani, niște ființe puse pe lume ca să ne chinuie, să ne schilodească pe dinăuntru și să facă tot ce le stă în putere ca să ajungem la maturitate cât mai nepregătiți cu puțință pentru ce urmează să ni se întâmple.

Treci prin școli în timp ce ți se îndeasă constant în creier ideea că ai un viitor. Că afară, acolo, când vei fi liber, este o lume pregătită să te primească cu brațele deschise. Că, dacă ești bun la a fi un sclav perfect, acolo ți se va oferi totul. Dacă înveți, dacă ai note mari, dacă ești

inteligent, sociabil, dacă îți dezvolti abilități, hobby-uri, pasiuni, relații sănătoase cu ceilalți, când vei ieși în lume vei avea o viață așa cum vezi în filme. O viață matură, stabilă, dar palpitantă în același timp. Iar apoi, când termini cu toate rahaturile astea, ușile ți se deschid, asemenea ușilor care li se deschid deținuților după ispășirea sentinței, și afară, acolo, pur și simplu nu e nimic.

Plictiseală.

Repetiție.

Înfrângerea.

Te-ai pregătit din greu și ți-ai creat așteptări pentru ceva ce nu există, ceva nu a fost niciodată acolo pentru tine.

Pur și simplu, ai pierdut timpul.

Așa că îți lași valiza jos, în praf, și ai o singură alegere de făcut. Să o termini cu toate, brusc, sau să o lălai așa o vreme, să mai aștepți, să sperii prostește că ar putea să vină cineva care să schimbe regulile.

Până acum am ales a doua variantă. Dar au fost multe zile în care mi-a părut rău. În care m-am târât cu greu până la capăt.

Poate că prima opțiune ar fi fost mai bună, nu știu.

Chiar nu știu.

Sper că o să aflu, dacă o să mai am timp. Pentru că al meu va fi ceva mai scurt decât al celorlalți.

Am știut cumva, încă de când eram mică, că voi fi acea femeie care într-o zi se va sinucide. Mă gândeam că se va întâmpla lucrul ăsta când voi fi înfiorător de bătrână, la capătul absolut al vieții, pe la 32 de ani, să zicem.

Pe acolo mi se părea capătul – 30 de ani în care să trăiești reprezentau un timp infinit, de ce ai fi vrut mai mult de atât?

Cel mai tare mă atrăsese dintotdeauna gândul la ultima săptămână din viață. După ce am luat hotărârea, când nimic nu mai poate fi schimbat. Libertatea aia totală. Visam la toate chestiile pe care aveam să le fac în acea săptămână. Cât de fericită aș fi fost, știind că am ales să scap de cea mai scârboasă și paralizantă dintre temeri, aia de moarte. Să trăiești atunci șapte zile ca o ființă care și-a tăiat toate legăturile, care s-a desprins de sforile aspre care o țin legată de tot ce-i mai nasol aici: oameni și obișnuințe.

Într-un fel, săptămâna aia de libertate era visul care mă ținea în viață.

Ironic, nu?

Zicea un retardat zilele trecute că e o lașitate să te sinucizi. Nu, nici vorbă. Lașitate e să trăiești fără să știi cine ești, fără să ai o identitate și un rost. Să trăiești fără să lași nimic în urmă.

E gluma aia răspândită peste tot, cu politicienii care fură curent. Ei bine, așa sunt unii oameni: trăiesc ca să mai fure o gură de aer.

Care nu e al lor, și nu ar trebui să fie. Ar trebui să dai ceva lumii, ca să meriți să fii în viață.

Cea mai sigură și fără greș modalitate de a împărți oamenilor în imbecili și deștepți e să-i pui să-ți zică în ce culoare dominantă văd ei viața. Imbecilii îți vor spune mereu că o văd roz – pentru idioți, viața e frumoasă.

Pentru idioti, merită să trăiești, ca să urci o treptuță în ierarhia socială, ca să ai liber de 1 mai și să mergi la grătar, ca să te duci la sală și să speri că umflându-ți mușchiul pizdele proaste și fără creier de pe străzi vor fi atrase de tine, ca să visezi că la sfârșitul vieții, când vei fi paralizat și vei avea Alzheimer, vei reuși să ai o mașină din aia ben-goasă, de cocalar. Sigur că viața e minunată, dacă îți oferă speranța acestor lucruri. E de mirare cum cei mai mulți oameni reușesc să supraviețuiască fiecărei zile fără să cadă în golul din propriul cap.

Omul deștept îți va spune că vede viața multicoloră. Uneori e verde, alteori roșie, uneori aduce fericiri mărunte, alteori îți vine să te ascunzi și să nu mai vrei să vină ziua de mâine. Uneori simți iubire, alteori ură. Viața e multe chestii, o să-ți spună omul deștept. Dar minunată nu, aproape niciodată. Omul deștept va fi trăit suficient încât să știe că ea aduce și multă suferință, și omul deștept va ști că fericirea e trecătoare, că e mai degrabă un accident. Omul deștept va vedea și durerea, și nedreptatea.

Omul genial – când îi va veni și lui rândul, pentru că în general nu se bagă în față – îți va spune că e gri și neagră. Uneori gri, când are senzația că aparține speciei în care s-a născut. Gri, când i se va părea că restul omenirii are și ea gânduri și sentimente. Neagră, atunci când va simți că e singur, că e deasupra tuturor, că e blestemat.

Vicky, prietena mea de câteva luni de zile, îmi aducea de fiecare dată același argument, pe care îl exprima în forme diferite. Nu puteam să-i reproșez nimic, pentru că la urma urmei era cel mai bun argument pe care îl auzisem

vreodată, singurul care ar fi putut să scuture viitorul așa cum mi-l imaginasem. Non-viitorul.

Lucrurile nu sunt niciodată într-un singur fel pentru o perioadă prea lungă de timp.

Asta îmi spunea.

Și știam că avea atât de multă dreptate.

Trecusem prin asta, o experimentasem, era realitatea. Plictiseală, luni întregi; monotonie, viață într-o singură culoare, apoi... bum!, te îndrăgostești. O lungă perioadă de furie, ură, de ce familia ta nu poate fi la fel cu a altora, de ce nu ai nici mamă, nici tată, de ce nu te simți înțeleasă și apreciată, revoltă, teribilism, apoi... un mesaj sentimental și sincer primit într-o noapte de la maică-mea pe chat. Prieteni șterși, seci, oameni cu care nu ai ce vorbi, experiențe din care nu rămâi cu nimic, plictiseală acaparatoare... apoi, minune, aterizezi în miezul celei mai mișto găști din univers.

Știam că viața poate fi bej, gri, bej, bej, bej, apoi, pe neașteptate, roșu. Numai că, la persoanele ca mine, timpul diminua capacitatea noastră de a percepe intensitatea culorilor. Cu vremea, toate culorile încep să arate la fel.

Nu te mai mișcă nimic.

Când vine roșul în viața ta, nu te mai prinzi ce culoare minunată este. Ți se pare doar un pic, pic, un picuț mai aprinsă decât bejul de dinainte.

Când roșul ajunge în viața ta, de multe ori e prea târziu și nu mai poate face nimic pentru tine.

Dar o iubeam pe prietena mea pentru că îmi oferea acest argument care, alături de celălalt care era preferatul

meu și pe care mi-l spunea Puppy – că am găsit deja oameni alături de care să-mi placă să trăiesc –, mă făcea să mă simt cumva norocoasă. La final cu toate, dar totuși norocoasă.

Știi, uneori mai contează și cum îți faci ieșirea de pe scenă. Cum te simți atunci când pleci pentru totdeauna. Citisem într-o carte chestia asta: „Fără iubire, mori. Și cu iubire mori. Dar nu toate morțile sunt la fel.”

Unele, măcar, erau sfârșitul a ceva ce a fost. Altele erau capătul a ceva ce nici n-a apucat să fie.

Voiam să fiu prima variantă.

Nu sunt prea multe de știut despre mine.

Sunt șatenă, dar îmi vopsesc de la nouă ani părul negru cu vârfuri roșii, uneori și cu șuvițe roșu-vișiniu care se pierd prin negru. Am ochii căprui închis; când eram mică, i-am avut un verzui-kaki. Am un metru și cincizeci și opt de centimetri înălțime. Îmi place să mă îmbrac fie numai în negru, fie destul de colorat. Urăsc să port haine plictisitoare, lipsite de accesorii – dacă lumea nu întoarce privirea după mine, scandalizată, înseamnă că am o zi proastă. Cred că îmi plac cel mai mult hainele care se purtau în anii 90. Blugii sfâșiați, tenișii sau bocancii cu platformă, gecile de motor, cămășile în carouri, tricourile cu trupe, baticurile cu cranii, țințele pe orice, machiajul fie complet lipsă, fie în exces.

Mă întristează oamenii care se tem să iasă în evidență. Cred că ființele lipsite de personalitate ar trebui interzise prin lege. Scopul nostru în viață ar trebui să fie acela

de a ne construi un interior cu care să nu ne plictisim niciodată.

Mai cred că frumusețea stă în a fi curajos și diferit. În a-i inspira pe ceilalți.

Locuiesc cu bunica mea, Adele, pentru că mama este de mulți ani plecată prin Italia, din motive profesionale și sentimentale. Nu prea ne vorbim. Coralia crede că îmi este mai bine fără ea; eu spun că asta e mai degrabă o scuză în care s-a obișnuit să creadă, ca să se simtă mai puțin vinovată. Nu am știut niciodată cine a fost tatăl meu, așa cum nici mama nu a știut cine a fost al ei, nici bunica n-a știut și tot așa. Nu știu dacă tradiția misterului în ce privește tații e chiar mai îndepărtată de atât și se întinde pe și mai multe generații în urmă, dar tot ce se poate.

Sunt în clasa a zecea la un liceu din București. Am un prieten foarte bun, pe care-l cunosc de jumătate de viață, adică de opt ani, căruia i se spune Puppy și care e pe trei sferturi gay.

Îmi place un tip pe nume Tedy, fratele mai mare al prietenei mele Vicky.

Culoarea mea preferată e roșul (nu că nu s-ar fi înțeles deja), iar anotimpul preferat, vara. Uneori, și primăvara, care e tot un fel de vară, doar că mai blândă și timidă.

Dacă e ceva ce nu-mi place la corpul meu, ăia sunt genunchii. Cred că nu-mi plac genunchii oamenilor în general. Mi-aș fi dorit să fie invizibili.

Mâncarea preferată e pizza. Și ciocolata. Și noodleșii chinezești.

N-am purtat niciodată costum de baie într-o singură

piesă și nici cercei tip creole. Nu-mi place rujul roz. Ca să mă atragă un om, trebuie să fie curajos în tot ce face, dar mai ales cu el însuși.

Am nasul cârn, strungăreață și douăsprezece găuri pentru cercei în urechi, repartizate trei într-una, nouă în cealaltă.

Iubesc toate păsările, mai ales primăvara.

Crăciunul trecut am încercat să mă sinucid.

2

Fusese în a doua zi de Crăciun, mai exact. Trebuia să fie ultima.

Eram hotărâtă, dar... nu știu. Nu e vorba că mă răzgândisem sau că îmi pierdusem curajul.

Mai degrabă, picase într-unul din acele momente tot mai dese în care paralizam pe dinăuntru. Oriunde aș fi fost și orice aș fi făcut, ca la un semn înghețam, nu mai eram în stare să mișc nicio parte a corpului, nu mai puteam gândi, stăteam acolo ca o stană de piatră și așteptam să se întâmple ceva. Trecusem prin asta de multe ori; într-o zi, înghețasem pe trecerea de pietoni, printre mașinile care goneau pe lângă mine, și fusese nevoie să vină o bătrână și să mă urnească de acolo.

Ieșeam din mine, priveam totul cu detașare.

Ca și cum îmi dispărea pentru o clipă (sau mai multe) sufletul.

Și trebuie să fii un gen aparte de om ca să înțelegi că, atunci când sufletul îți pleacă pe coclauri, e foarte greu

să-l poți aduce înapoi.

Oricum, petrecerea de atunci s-a amânat pentru o dată care urmează să fie anunțată curând. Poate așa a fost să fie. Poate că o să mai prind încă o vară, anotimpul meu preferat.

De pe la șase ani aveam sufletul franjuri, atât de sfâșiat că nici o ață din lume nu l-ar fi putut coase, și totuși niciodată nu l-am auzit pârâind, crăpând și prăbușindu-se cu atâta forță la picioarele mele ca în dimineața în care i-am spus *pa* bunicii mele Adele, probabil ființa pe care o iubeam cel mai tare din univers. Am îmbrățișat-o strâns, strâns, apoi i-am sărutat mâna plină de inele indiene cu pietre roșii, verzi și albastre, mâna cu piele care mirosea a cremă cu lapte și miere, crema pe care o folosise de când țineam eu minte. I-am auzit sunetul, pur și simplu. Măcar acum știam ce zgomot scoate un suflet care se face țândări. Era o combinație de zumzet de albină, cu vas scump pe care-l scapi din mână.

I-am zis *pa* știind că e pentru ultima dată, că n-o să o mai revăd niciodată, că buclele ei roșii, lungi, nu vor mai fi pieptănate nicicând de mine, că șifonierul ei cu mii de haine va fi mai liniștit fără o Darie care să cotrobăie prin el. I-am zis *pa*, am îmbrățișat-o și i-am pupat mâna, știind că nu voi mai fi acolo niciodată ca să-mi dea sfaturi, nici legate de școală, nici legate de băieți, poate mai mult legate de băieți, știind că împlinea anul viitor de Halloween cincizeci și cinci de ani și poate că avea să aibă o criză existențială, o depresie mai puternică față de

cea pe care o avuseseră femeile din familia noastră dintotdeauna, știind că răpindu-mă pe mine îi răpeam totul, că nu avea să mai fie niciodată străbunică, că tradiția fetelor care deveneau mame la nouăsprezece ani de când era lumea se va încheia cu mine, și mă sufoca gândul ăsta, pentru că nu voisem niciodată să fiu responsabilă pentru durerea altor oameni, cu atât mai puțin a celor pe care-i iubeam. I-am zis *pa* și n-am putut s-o privesc în ochi, știind că într-un fel eu eram lumea ei, că încercase să mă transforme într-o versiune mai bună a ce fusese ea în adolescență, și îi ieșise, jur că îi ieșise, și îmi oferise atâtea, în special iubire și înțelegere, dar tot nu era suficient.

Cumva, fiecare dintre oamenii pe care îi iubeam și care mă iubeau, unul câte unul, se transformaseră pe rând într-o piatră de încercare, mă aduseseră până aproape de a renunța la ce aveam de gând să fac, chiar și atunci. Adele, Puppy, apoi Tedy, Vicky, Coco... Dar boala dinăuntrul meu era mai puternică decât iubirea lor.

Când ajungi în punctul în care sunt eu acum, ai două variante – fie te sinucizi, fie îți schimbi viața complet, radical, îți schimbi modul de gândire, schimbi oamenii din jurul tău, schimbi tot. Eu nu simțeam că am energia pentru o astfel de schimbare. Mai ales că nu-mi garanța nimic că, după o vreme, nu aveam să ajung iarăși în punctul de acum. Nu toate schimbările merg, unele mai și dau greș. Dar să încerc presupunea timp și energie. Și speranță... să storci din tine o fărâmă de speranță pe care nu o aveai. Să crezi că, dacă schimbi circumstanțele, ar